
ลูกชายมาเฟีย

เสียงนกร้องยามเช้าตรู่ส่งผลให้คนมองหลุดจากภวังค์
เหม่อลอยชั่วขณะ เจ้านกเอี้ยงหงอนปากเหลืองร้องเรียกหาคู่ เพียง
ไม่นานนักคนรักของมันก็บินโฉบลงมายืนเกาะขอบรั้วไม้ตรงหน้า
บ้าน คู่กันเสียงเจี๊ยวจ๊าวพลางเอนหงอนยาวดูไถกันเบา ๆ ก่อนจะ
โฉบบินสู่ท้องนาเคียงข้างกัน รวากับตั้งมั่นในรักเดียวไม่เสื่อม
คลาย

แก้อั้วหวายโยกกริมบานหน้าต่างกระจกใสของชายสูงวัยดั่ง
เอี้ยดอ้าด หลังละสายตาจากนกเอี้ยงดำคู่รักมาจับจ้องภาพถ่าย
สีซีเปียใบเก่า บุคคลในภาพสวมเสื้อปักดินทองลายมงคล เผยความ
สง่างามและมีเสน่ห์ตามวัฒนธรรมของชาวจีน แม้กาลเวลาจะผ่าน
มานานานกว่าสี่สิบปี ทว่าความทรงจำในอดีตยังคงฉายชัดเสมือน
เพิ่งผ่านมาเมื่อวาน

รอยยิ้มบางแต่มีระดับบนใบหน้าเหี่ยวยุ่น พลังหวานนี้ถึง
เรื่องราวเก่า ๆ ที่เคยเกิดขึ้น...

ยังคงงดงามเสมอ

ผู้เป็นดังรักแรกและรักเดียว

“อามา ทำไมหมั่นไถวหนึ่งนานจัง”

เด็กชายวัยแปดขวบกำลังนั่งทำคางกับโต๊ะอย่างใจจดใจจ่อ หลังกลับจากโรงเรียนมาหมาด ๆ ก็พบว่าวันนี้อามาจูชายหมั่นไถวจนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือให้เขาได้กินแม้แต่ลูกเดียว ร้องแงงอยู่หลายนาทีกว่าอามาจะยอมหนึ่งหมั่นไถวให้ใหม่สมปรารถนา เพราะหลานชายคนนี้ไม่ยอมเลือกเมนูอื่น แต่จะกินของโปรดซ้ำเดิมทุกวันอย่างไม่รู้เบื่อ

“ต้องหนึ่งนาน ๆ จะได้นุ่มอร่อย ถ้าอยากกินก็ต้องหัดรอ เข้าใจไหมอาเยว่”

“แต่เยว่หิว”

“อดทนรอ”

เยว่ชิน บันดาลรัก หน้ามุ่มเล็กน้อยพลางกวาดตามองผู้คนที่เดินผ่านหน้าบ้าน บ้านของเขาเป็นตึกแถวเก่า ๆ ริมนถนนเยาวราช อามาเปิดร้านขายหมั่นไถวสูตรดั้งเดิมมานานหลายปี สูตรนี้ทำให้ลูกค้าติดใจจนต้องกลับมาซื้อใหม่กันหลายคน เคยมีคนมาติดต่อขอซื้อสูตรในราคาแพง ทว่าอามาไม่ยอมขายให้ บอกว่าจะเก็บเอาไว้ให้ลูกหลานได้ประกอบอาชีพ ไม่อยากขายจิตวิญญาณของบรรพบุรุษผู้คิดริเริ่มเพื่อแลกเม็ดเงิน

ถือคติว่าเป็นคนขยันทำมาหากินยอมไม่อดตาย แต่คนโลกมากลากจะหายหมด

“ลื้อฝึกคัตตัวจิ้นถึงไหนแล้ว”

“เยว่ฝึกคัตทุกวันนะอามา วันนี้เหล่าซือก็ชมว่าเยว่เขียนตัว

จิ้นสวย”

“จริงหรือเปล่า ไม่ใช่มาหลอกมานะ”

“เยวไม่เคยหลอกอำมาสักหน่อย พุดความจริงทั้งนั้น”

หญิงสูงวัยสายหน้าเบา ๆ กับความน่ารักแสนทะเล้นของ หลานชาย เยวชินเป็นเด็กกำพร้าพ่อแม่ ถูกทอดทิ้งตั้งแต่ลืมตามอง โลก ลูกชายของหล่อนเคยรักกับหญิงหย่าชำที่โรงน้ำชา มีความ สัมพันธ์ลึกซึ้งซึ่งทางกายอยู่หลายครั้ง แต่พอหญิงคนนั้นตั้งครรรภ์ดัน คิดว่าเด็กในท้องไม่ใช่ลูกของตัวเองจึงอยากให้ทำแท้ง หล่อนเลย ขอร้องเอาไว้และรับปากว่าจะช่วยเลี้ยงดูให้ หญิงคนนั้นจึงยอมอุ้ม ท้องจนคลอด ก่อนจะหายหน้าหายตาไปจากชีวิต ส่วนลูกชายของ หล่อน นอกจากนอนเวียนอยู่กับแหล่งอบายมุขก็ไร้สนใจใยดีใคร ไม่รับรู้ข่าวคราวความเคลื่อนไหวใด ๆ อีกเลย

เมื่อแก้วตาดวงใจของหล่อนถือกำเนิด หล่อนจึงให้สัตญาณแก่ ตัวเองว่าจะเลี้ยงดู ‘ดวงจันทร์แห่งความสุข’ อย่างสุดความสามารถ ทั้งมอบความรัก ความอบอุ่น และความใส่ใจต่าง ๆ เพื่อไม่ให้หลาน ชายรู้สึกขาดแคลน ซึ่งเป็นเช่นนั้นมาตลอด เยวชินไม่เคยถามหา บุญการี ไม่เคยเล่าให้ฟังว่าโดนเพื่อนที่โรงเรียนล้อเรื่องไม่มีพ่อแม่ รวากับสนใจเพียงความสุขที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น

“พຽ່ນนี้เข้าเยวขอตื่นมาช่วยอำมานั่งหมั้นโถวได้ไหม”

“พຽ່ນนี้วันเสาร์ ลื้อจะตื่นเข้าเหรอ”

“ตื่นสิอำมา เยวอยากช่วยอำมาทำหมั้นโถว เตี่ยเยวจะช่วย ชายด้วยนะ จะได้มีลูกค้ำมาซื้อเยอะ ๆ เยวชายของเก่งนะจะบอก ให้”

“รู้แล้ว ๆ ลื้อนี่ช่างจ้อจริงเชียว”

อำมาจู้เอ็นดูหลานชายจนต้องเอื้อมมือมาหยิกแก้มแดงเบา ๆ

ก่อนจะสั่งให้นั่งเฝ้าเตาหนึ่งหมั่นโถว เพราะหล่อนจะเข้าไปหยิบของบางอย่างในครัวข้างหลัง เยว่ซินก็พยักหน้ารับอย่างรู้ความ กางฝ่ามือลงบนโต๊ะแล้วใช้นิ้วอีกข้างไล่จิ้มนับเลขตามเนื้อเพลง

“จ้ำจิ้มะเขือเปราะ กะเทาะหน้าแวน พายเรือออกแอ่น...”

เสียงโศกตหายไปพร้อมการเล่นคนเดียวสะดุดลง เมื่อนั้นตาหวานแพขนตายาวเลื่อนมาสบประสานกับเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังยืนหลบอยู่ข้างเสาไฟ ท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ ทำให้เยว่ซินไม่ไว้วางใจ แม้อีกฝ่ายจะดูอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตนก็ตาม ยิ่งดวงตาคมกะพริบมองจด ๆ จ้อง ๆ เขายังรู้สึกไม่ดี เพราะอามาเคยสอนไว้ว่าห้ามเข้าใกล้คนแปลกหน้า

แล้วหากมีคนแปลกหน้ามายืนมองเช่นนี้ต้องทำอะไรเล่า

“อามา! มีใครไม่รู้มายืนหน้าร้าน!”

เด็กชายตาคมสะดุ้งโหยงหลังถูกจับได้ หรือจะเรียกว่ายอมให้จับได้ก็ไม่รู้...

“อะอะเสียงดังอะไรอาเยว่”

“คนแปลกหน้า! มีคนแปลกหน้ามาแอบมองเยว่!”

เยว่ซินรีบออกพลางร้องดั่งลั่น จนอามาจู่ต้องเดินออกมาดูแล้วชะเง้อมองเด็กชายแปลกหน้าที่ยังยืนเกาะเสาไฟแน่น ดวงตาคมแฝงแววเศร้าหงอยอย่างบอกไม่ถูก หล่อนนึกสงสัยจึงกวักมือชักชวนให้มาทำความรู้จักกัน เพราะคิดว่าอาจจะเป็นลูกของชาวบ้านแถวนี้ แม้หน้าตาผิวพรรณจะดูชาวฟ่องเหมือนหลุดออกมาจากวังหลวงก็ไม่ปาน

“มากินหมั่นโถวด้วยกันไหมลูก”

“อามาไปชวนเขาทำไม เขาเป็นคนแปลกหน้านะ”

“ก็ทำความรู้จักกันไว้ดี เขาดูอายุเท่า ๆ ลี้อยะ”

“แต่อาแม่เคยสอนเอาไว้ว่าไม่ให้เข้าใกล้คนแปลกหน้านี้”

“ลื้อทำถูกต้องแล้ว”

หลานชายเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย อาแม่บอกว่าเขาทำถูกต้อง แต่ก็ยังคะยั้นคะยอให้คนแปลกหน้าเข้ามาในบ้าน มันหมายความว่าอย่างไรกัน

“มาสิลูก เข้ามาในร้าน”

เด็กชายตาคนค่อย ๆ สาวเท้าเข้ามาใกล้อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เหตุผลที่มายืนแอบมองอยู่หน้าร้านเพราะอยากกินหมั่นโถวสูตรดั้งเดิม จำได้ว่าแม่เคยเล่าว่าแถวถนนเยาวราชมีร้านหมั่นโถวเจ้าอร่อยอยู่ร้านหนึ่ง แม้จะผ่านไปหลายปี แต่รสชาติก็ยังคงเดิมเสมอ

เขาจึงอยากมาลิ้มลองเพื่อพิสูจน์ความจริง ก่อนจะเห็นป้ายเขียนแปะไว้หน้าร้านว่าวันนี้หมั่นโถวหมดแล้ว มีเพียงเตาหนึ่งใบเล็กที่ชยกลิ่นหอมของแป้งบัวแดงย้วยวนต่อมน้ำลาย ยังไม่ทันก้าวเท้าเข้าไปไหนก็ถูกหลานชายเจ้าของร้านจับได้เสียก่อน

“อ้าวเพิ่งนั่งหมั่นโถวเตาใหม่เสร็จพอดี ลื้อมานั่งกินเป็นเพื่อนอาเขเวลิ”

“อาเขเว...”

“อ้าวเอง อ้าวชื่อเขเวซิน”

“ชื่อเพราะจัง”

เจ้าของชื่อแอบอมยิ้มหลังถูกชมว่าชื่อไพเราะ อาแม่จู้เป็นคนตั้งชื่อให้ตั้งแต่เกิดแล้ว แม้จะโดนเพื่อนล้อว่าชื่อเหมือนเด็กผู้หญิง ทว่าเขาก็ภูมิใจและชื่นชอบชื่อนี้มากเป็นพิเศษ

อาแม่จู้หยิบหมั่นโถวร้อน ๆ ลูกใหญ่ช้วนวลใส่จานใบเล็ก แล้วนำมาวางลงบนโต๊ะให้เด็กชายสองคนเบิกตาโพลง ตื่นเต้นกับ

หมั้นโถงหน้าตำราธรรมดา ต่อให้ข้างในจะไม่มีไส้ผสมเหมือนซาลาเปา แต่ความนุ่มของเนื้อแป้งบัวแดงก็อร่อยไม่ซ้ำเจ้าไหนเลย

“แล้วลื้อชื่ออะไรละ เป็นลูกเต้าเหล่าใคร”

“อ้อชื่อเจียน เป็นลูกของหัวหน้าแก๊งม้งกรทอง”

“กะ...แก๊งม้งกรทองหรอ”

เจียน แซ่เจิน พักหน้าตอผ่านแหวดตาไร่เดียวสา พลางกัดชิมเนื้อนุ่มของหมั้นโถงอย่างเต็มคำ ทำเอาอาม่าจูนึกย้อนไปถึงจุดเริ่มต้นเมื่อหลายปีก่อนของแก๊งมาเฟียแห่งเยาวราช

เดิมทีถนนเยาวราชเป็นชุมชนแดนม้งกร ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า ชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นคนไทยเชื้อสายจีน หรือไม่กี่เป็นคนจีนแท้มาตั้งรกรากทำมาหากินกันที่นี่ สองฟากถนนเต็มไปด้วยร้านค้าหลากหลาย เป็นทั้งย่านธุรกิจ ร้านทอง ภัตตาคารหรู และโรงแรมหลายระดับ ซึ่งระบบการปกครองในยุคที่มาเฟียเป็นใหญ่มีทั้งหมดสามรูปแบบ แบ่งพื้นที่ตามความยาวของแต่ละฝั่งถนน โดยแก๊งมาเฟียทั้งสามจะมีการบริหารจัดการรายได้แตกต่างกัน

‘แก๊งม้งกรทอง’ มีจำนวนสมาชิกเยอะที่สุด ปกครองพื้นที่ฝั่งถนนเยาวราช ถนนม้งกร และถนนเจริญกรุงในเขตสัมพันธวงศ์ พื้นฐานความยิ่งใหญ่รั้วรอยสะสมมานานจากรุ่นบรรพบุรุษ ครอบครองธุรกิจอสังหาริมทรัพย์หลายแห่ง รวมทั้งโรงบ่อนการพนันและธุรกิจสีเทา ด้วยเหตุนี้จึงมีใครหลายคนมอบความเคารพเกรงขามโดยเฉพาะบรรดาชาวบ้านตาดำ ๆ บางกลุ่มที่ต่างหวาดหวั่นกับความเด็ดขาดน่ากลัว เพราะผู้นำแก๊งอย่าง ‘หลง แซ่เจิน’ เป็นพวกพูดจริงทำจริง ไร้ความเมตตาปราณีใด ๆ และถือเรื่องสัจวาจาเป็นใหญ่

‘แก๊งพญาภูเขา’ เริ่มก่อตั้งจากเศรษฐีจีนเก่าที่ย้ายมาปักหลักในประเทศไทย ปกครองพื้นที่ฝั่งถนนเยาวราชและถนนตรีมิตรใน

เขตสัมพันธวงศ์ ครอบครองธุรกิจอสังหาริมทรัพย์หลายแห่ง ส่วนใหญ่เป็นเครือโรงแรมและกาสิโน เน้นด้านการให้บริการจนมีรายรับเข้ากระเป๋าเงินหนักตลอดทั้งปี ซึ่งผู้นำแก๊งอย่าง ‘เล่อ แซ่หว้ง’ มองการณ์ไกลอย่างเฉียบขาดแล้วว่าควรเชื่อมสัมพันธ์กับแก๊งไหนถึงจะยิ่งใหญ่และมีฐานะอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่งยืน

แน่นอนว่าแก๊งมังกรทองกับแก๊งพญางูขาวคือพันธมิตรทางธุรกิจการค้าที่ลงตัว ใคร ๆ ต่างก็รู้ว่าอีกไม่นานมิตรภาพระหว่างสองแก๊งนี้จะต้องเกรียงไกรในอนาคต

เพราะแคะดำอย่าง ‘แก๊งอินทรีดำ’ ถูกตัดหางปล่อยัด ไม่มีแก๊งไหนคิดคบค้าสมาคมด้วย เนื่องจากผู้นำอย่าง ‘เจ้อ แซ่อู๋’ เคยขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ทางธุรกิจ เคยคิดจะฆ่าจะแกงกันอยู่หลายหน ทว่าสุดท้ายก็ไม่มีผู้นำฝั่งไหนต้องสูญเสียชีวิต

แก๊งอินทรีดำปกครองพื้นที่ฝั่งถนนเยาวราชและถนนราชวงศ์ ในเขตสัมพันธวงศ์ โดดเด่นด้านการครอบครองธุรกิจร้านอาหาร ตลาดสด และโรงภาพยนตร์ ส่วนธุรกิจสีเทาก็แอบทำอย่างลับ ๆ ไม่เปิดเผยเท่าสองแก๊งนั้นที่เกื้อกูลกันเสมอยามถูกผู้พิทักษ์ทางกฎหมายเพ่งเล็ง

บนโลกที่มีเรื่องผลประโยชน์ร่วมกัน...เป็นเรื่องใหญ่ยิ่งกว่ามิตรแท้เสียอีก

“ทำไมอามาต้องตกใจขนาดนั้นด้วย แก๊งมังกรทองมันทำไมเหรือ” เยวซิ่นถามตาแป้ว

“แก๊งมังกรทองคือมาเพี้ยแห่งเยาวราช”

“มาเพี้ยคืออะไรอามา”

“ก็คือคนที่จะทำอะไรใครก็ได้ยังไงล่ะ”

“ฟังดูน่ากลัวจัง” เยวซิ่นไม่ชอบพวกใช้ความรุนแรงเอาเสียเลย

ก่อนจะหันมาทางเพื่อนใหม่ที่เอาแต่นั่งงับหมั้นโถว ไม่เล่าความเป็นมาของครอบครัวให้ฟัง “นั่นพ่อของลือหรือ”

“ใช่ พ่ออ๊วยยิ่งใหญ่ พ่ออ๊วยเป็นผู้นำแก๊งมังกรทอง”

เยว่ชินในวัยแปดขวบยังไม่เข้าใจและจินตนาการความยิ่งใหญ่ของแก๊งมาเฟียไม่ออก แต่เคยเห็นชายฉกรรจ์สวมสูทดำแต่งกายดูดีต่างจากชาวบ้านทั่วไป มีหน้าซำยังปิดผมทรงเปิดข้างเดินล้วงกระเป๋าทางเกวสือบูหรืตามริมทางกันเกลื่อน ไม่เห็นจะดูเท่ตรงไหน เหมือนกลิ่นควันบุหรืเสียด้วยซ้ำ

“อนาคตลือก็ต้องเป็นหัวหน้าแก๊งต่อจากผู้นำด้วยใช่ไหม”

“ใช่ เจียนจะต้องยิ่งใหญ่เหมือนอาป้า อาป้าเคยบอกเจียนไว้แบบนี้”

อาม่าจู้คลี่ยิ้มบาง ๆ มองว่าเส้นทางของแก๊งมาเฟียเชื่อว่า จะสวยหรูเสมอไป ทุกย่างก้าวแลกมาด้วยเลือดและชีวิต ความเด็ดขาด ความโหดเหี้ยม และความน่าเกรงขามจะนำพาความยิ่งใหญ่มาสู่ วงศ์ตระกูล ซึ่งหล่อนไม่รู้ว่าจะเจียนนั้นจะเติบโตมาเป็นบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ในเมื่อแววตาสุกใสยามนี้ยังคงไร้เดียงสา เคี้ยวเนื้อหมั้นโถว แก้มตุ่ยอย่างเพลินใจ ไร้ความเครียดใด ๆ มาถาถอม เหมาะสมต่อวัยเยาว์ที่ควรเก็บรักษาให้เนิ่นนาน

“ถ้าอย่างนั้นมาฝากดูแลอาเยว่ด้วยคนได้ไหม”

“...”

“ถ้าอาเจียนโตขึ้น อย่าลืมอาเยว่นะ เป็นเพื่อนกันแล้วต้องดูแลปกป้องกัน...อาม่าขอแค่นี้ได้ไหม”

“ได้สิ”

เจียนรับปากด้วยน้ำเสียงหนักแน่นพลางหันมาสบตากับคนตรงหน้าด้วยแววตาเรียบนิ่ง แต่แฝงความจริงจ้องจนเยว่ชินรู้สึกลงง

ว่าเราสองคนเป็นเพื่อนกันแล้วหรือ ทั้งที่เพิ่งรู้จักชื่อกันไม่กี่นาทีเอง
หากอยากเป็นเพื่อนกันก็ต้องฝึกร้องเพลงบ้านทรายทองมีชั้น
บนมีชั้นล่างมีชั้นหน้ามีชั้นหลัง...ด้วยกันก่อนสิ

**“เจียนจะดูแลอาเยว่เอง จะให้อาเยว่เป็นคนของเจียน
ด้วย”**

“ไม่เอาหรอก ไม่อยากเป็นคนของเจียน”

“ทำไมล่ะ”

“พวกมาเพียน่ากลัว เยว่ไม่อยากยุ่งกับคนน่ากลัว”

“แต่เจียนไม่น่ากลัวนะ” เจ้าตัวรีบปฏิเสธ

“น่ากลัว เจียนเป็นลูกของผู้นำแก๊งมังกรทอง”

“...”

“หน้าก็ไม่ยิ้ม น่ากลัว”

ตุ๊บ!

“อาเจียน!”

อาม่าจู้ร้องเรียก เมื่อเด็กชายตาคมทั้งหมั่นโถวลงบนโต๊ะแล้ว
รีบวิ่งออกจากร้านทันที ซึ่งการกระทำดังกล่าวมันกะทันหันเสียจน
เยว่ชินรู้สึกตกใจ ไม่นึกว่าเพียงคำพูดประโยคเดียวจะผลักใส่เจียน
ให้ไกลห่างออกไป รวากับนิกน้อยใจที่ถูกกล่าวหาเช่นนั้น

“อาเยว่! ทำไมล้อพูดจาใจร้ายแบบนั้น”

“เยว่...เยว่ไม่ได้ตั้งใจนะอาม่า”

“รู้ไหมว่าสิ่งที่ล้อพูดมันทำให้อาเจียนเสียใจ”

“ตะ...แต่อาเจียนมาจากแก๊งมาเพียยิ่งใหญ่ อาเจียนไม่ดีใจ
เหร้ออาม่า”

“ม่ว่าบางที่อาเจียนอาจจะไม่ชอบให้ใครหวาดกลัวก็ได้”

คนที่ยิ่งใหญ่มีพร้อมทุกอย่างรวมทั้งอำนาจเหนือหัว ชาวบ้าน

ต่างเกรงขามและหวาดกลัว

นั่นไม่ใช่สิ่งที่ เจียน แซ่เจิน ในวัยแปดขวบต้องการหรือ
อย่างไร

“ถ้าเจออาเจียนอีก ลื้ออย่าลืมขอโทษอีละ”

“ครับ อาม่า”

เยว่ชินกั่มหน้ารับคำ รู้สึกผิดจับใจ ตระหนักแล้วว่าคำพูดโดย
ไม่ผ่านการกลั่นกรองสามารถทำร้ายจิตใจคนฟังได้ง่ายๆ นัยน์ตา
หวานเหลือบมองหมั่นไถวที่ถูกฟันคมกัดดับไปหลายมุม แต่ยังมีเหลือ
ปริมาณมากพอที่จะทำให้อึดท้อง อดสงสัยไม่ได้ว่ารีบวิ่งกลับบ้าน
ไปอย่างนั้นจะไม่หิวระหว่างทางหรือไม่

แล้วจะได้เจอกันอีกเมื่อไร จะได้เจอกันอีกหรือเปล่า

บ้านของเจียนอยู่ที่ไหน บ้านของแก๊งมังกรทองจะใหญ่โตมาก
ไหม

อยากรู้...อยากรู้จักลูกชายมาเพียงแห่งเยาวราชให้มากกว่านี้

จึง

二

หมั้นโถว

วันเสาร์เยว่ซินรีบตื่นตั้งแต่เช้ามีดลูกมาช่วยอำมาจู่ผสมแป้งหมั้นโถว หลังนวดแป้งจนเนียนนุ่มก็พักไว้ประมาณหนึ่งชั่วโมง จากนั้นนำก้อนแป้งมาตัดแบ่งให้มีขนาดพอดี ไม่ใหญ่ไม่เล็กจนเกินไป แล้วก็นวดคลึงเป็นก้อนกลม คลุมด้วยแผ่นพลาสติกทิ้งไว้สิบนาที ก่อนจะคลึงก้อนแป้งออกเป็นแนวยาว ม้วนเก็บตะเข็บให้เรียบร้อยแล้วพักไว้อีกหนึ่งชั่วโมง เมื่อแป้งขึ้นได้ที่ค่อยนำไปนึ่งในเตาประมาณสิบห้านาทีเป็นอันแล้วเสร็จ

เยว่ซินช่วยอำมาจู่ขายหมั้นโถวหลังจัดร้านเสร็จประมาณเจ็ดโมงกว่าจนถึงห้าโมงเย็น ปริมาณหมั้นโถวพร่องลงไปมาก เหลือเพียงห้าลูกก็จะขายหมดเกลี้ยง อำมาจู่เลยบอกให้เก็บร้านแล้วค่อยเอาของที่เหลือมากินเล่น เจ้าของนัยน์ตาหวานพลันชะงักงันหน้ามองหาใครบางคนตรงบริเวณหน้าร้าน นานจนปานนี้ก็ยังไม่โผล่มาให้เจอ หัวใจดวงน้อยจึงเริ่มกระสับกระส่ายกลัวว่าจะไม่ได้พบกันอีก

หรือเพราะคำพูดของเขาเลยทำให้อีกคนไม่อยากเป็นเพื่อน
ด้วย

“ทำไมหน้าอจ้ง”

เพื่อนข้างบ้านอย่างเจิงเดินมาทักทาย ส่งผลให้เยว่ชินหลุด
จากวงค์ พลันถอนใจแล้วส่ายหน้าให้เป็นคำตอบ ไม่อาจจะบาย
ความในใจให้อีกฝ่ายฟัง เพราะเจิงไม่เคยรู้จักลูกชายมาเพียงแก๊งมังกร
ทองมาก่อน

“เปล่า”

“มีใครมาแกล้งเหรอ”

“ไม่มี”

“แล้วเป็นอะไร หิวหมั่นโถวเหรอ”

“ไม่ใช่”

เจิงเลิกคิ้วอย่างงุนงง คาดเดาอารมณ์ของเพื่อนสนิทไม่ถูกว่า
คิดอะไรอยู่ ปกติเยว่ชินมักจะชอบชวนเล่นสนุก ๆ หลังปิดร้านขาย
หมั่นโถวเสมอ ทว่าวันนี้แค่วกมือเรียกให้มานั่งกินหมั่นโถวเป็น
เพื่อนกัน โดยไม่ชวนร้องเพลง ‘ซีหมี่มี ยาหย่ายา’ เลย หรือว่าจะ
เบื่อเพลงนี้แล้วคิดหาเพลงใหม่มาร้องด้วยกันอยู่

“อาม่าจูล่ะ”

“อยู่ในครัว”

“วันนี้หมั่นโถวเหลือเยอะเหรอ”

“หาลูกเอง เจิงจะเอาไปฝากอาป้ากับอาม่าด้วยไหม เตี่ยเรา
ใส่กล่องให้”

“ไม่เป็นไรเหรอ แค่มักินฟรีเกือบทุกวันก็เกรงใจอาม่าจะแยะ
แล้ว”

“อาม่าเคยบอกว่าเป็นเพื่อนกันไม่ต้องเกรงใจ แค่นี้ทำร้าย

น้ำใจกันก็พอ”

“อาม่าลือใจดีจัง”

เจิงเป็นเพื่อนเล่นกับเยว่ซินมาตั้งแต่ก่อนเข้าอนุบาลย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่าอาม่าจุเลี้ยงดูเยว่ซินมาแบบไหน เหตุใดถึงมีจิตใจชาวสะอาดเช่นนี้ แม้แอบดูร้านบ้าง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ร้ายแรงหรือทำให้เขาเกือบโดนทางเลขไปด้วย

ขณะกำลังนั่งกินหมั้นโถวกันสองคน เจิงเหลือบเห็นเด็กชายแปลกหน้าคนหนึ่งยืนหลบอยู่หลังเสาไฟ นัยน์ตาคมจ้องมองมาที่เขา แหวดตาเรียบนิ่งยากที่จะอ่านความหมายออก ไม่รู้มาแบบมิตรหรือศัตรู

“นั่นใครนะ”

“เฉียน...” เยว่ซินหันไปสบตาประสานกับเจ้าของชื่อ เพียงเสี้ยววินาทีอีกฝ่ายก็รีบวิ่งหนีทันใด “เฉียน!”

ไม่รอช้า ร่างบางวางจานหมั้นโถวลงบนโต๊ะ รีบสับเท้าตามหลังลูกชายแก้มังกรทองไปติด ๆ ก่อนจะคว้าท่อนแขนไว้แน่นอย่างถือวิสาสะ เฉียนพลันหมุนตัวมาหาด้วยสีหน้าหวาดหวั่น กลัวว่าจะถูกปฏิเสธความเป็นเพื่อนกันอีก แม้จะสัมผัสได้ว่าท่าทีของเยว่ซินไม่ได้ดูผลึกใสกัน ไม่อย่างนั้นคงไม่วิ่งตามมาเช่นนี้

“จะไปไหน มากินหมั้นโถวด้วยกันสิ”

“ไม่กลัวกันแล้วหรือ”

“มะ...ไม่กลัวแล้ว”

“เมื่อวานเยว่บอกว่าเราหน้าตาน่ากลัว”

“ขอโทษ เยว่ขอโทษเฉียนได้ไหม”

หัวใจคนฟังอ่อนยวบ แคเห็นแหวดตาหงอยเหมือนสำนึกผิด ก็ยอมให้อภัยอย่างง่ายดายแล้ว

“ได้ เขียนไม่โกรธเยว่หรือ”

“ถ้าเขียนไม่ทำให้เรากลัว เราก็จะไม่กลัวเขียนนะ”

“อ้อ ไม่ทำ”

“นั่นมากินหมั่นโถวด้วยกันนะ เจิงก็มาด้วย”

“ใครคือเจิง”

เยว่ชินยี้มิให้แทนคำตอบพลางจูงแขนเขียนเดินกลับเข้ามานั่ง
ในร้านหมั่นโถว โดยมีเจิงกะพริบตาปริบ ๆ มองด้วยความอยากรู้
เสียเต็มประดาว่า คนตาควมผิวงามนี่คือใคร ดูมีสง่าราศีจับ
เกินกว่าเด็กอายุแปดขวบอย่างบอกไม่ถูก เหมือนกับไม่ใช่ลูกตาสี
ตาสาธรรมดาแถวนี้เลย

“นี่ไฉน เจิง เพื่อนข้างบ้านเราเอง”

“หวัดดี เอ่อ...ว่าแต่ลื้อเป็นใครอะ ไม่ยกเคยเห็นหน้ามาก่อน”

“อ้าวชื่อเขียน”

ไม่อยากจะต่อท้ายชื่อว่ามาจากแก๊งไหน เกรงว่าจะทำให้คนฟัง
หวาดกลัวจนไม่กล้าเป็นเพื่อนด้วย

“บ้านอยู่แถวไหน”

“แถว ๆ นี้แหละ”

“ถ้าอยู่แถวนี้อ้อก็ต้องเคยเห็นสิ ลื้อเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่หรือ”

“เขียนเป็นลูกชายหัวหน้าแก๊งมังกรทอง”

เยว่ชินเฉลยคำตอบให้รู้จนเจิงเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ
เขียนจึงก้มหน้าลงเล็กน้อยคล้ายไม่อยากจะให้ใครรู้จักตัวตนอันแท้จริง
แม้จะรู้ว่าคงหลีกเลี่ยงสายเลือดของตัวเองไม่พ้น แต่ก็คงดีกว่าให้
ใครมาหวาดกลัวไม่กล้าเข้าใกล้

“ฮะ! จริงหรือ”

“แล้วเขียนก็เป็นที่ผู้นำคนต่อไปด้วย”

“ไอ้โฮ โคตรเท่เลย”

ประโยคดังกล่าวกลั่นออกมาจากใจจริง เจิงไม่ได้แสร้งพูดเพื่อเอาใจ แต่สีหน้าท่าทางกำลังสื่อถึงความตื่นเต้นหลังได้รู้ว่าเจียนเป็นลูกชายมาเฟียของแก๊งมังกรทอง รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าจนคนฟังใจชื้นที่ไม่ได้ถูกคนรอบข้างตีตัวออกหากเหมือนที่ผ่านมา

ใช่ว่าทุกคนจะอยากเป็นเพื่อนกับลูกของมาเฟีย ซึ่งเจียนไม่อยากจะให้ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นกับเยว่ซินหรือเจิงเลย

“ได้เป็นใหญ่แล้วอย่าลืมกันนะ ท่านเจียน”

“เรียกอะไรอย่างนั้น”

“ทำไมเล่าท่านเจียน เรียกแบบนี้เท่ดีออก” เจิงหัวเราะทั้งที่ยังมีหมั่นโถวอยู่ในปาก “แล้วเราจะเป็นเพื่อนกันได้จริงหรือ”

“เป็นได้สิ ทำไมถามแบบนี้”

“ก็ท่านเจียนยิ่งใหญ่ มาจากแก๊งมังกรทองอะ”

“แล้วลื้ออยากเป็นเพื่อนกับอ้วไหม”

“อยาก!”

“งั้นมาเป็นเพื่อนกัน”

“อาเยว่ นี่เราได้เป็นเพื่อนกับว่าที่หัวหน้าแก๊งมังกรทองเชียวนะ ถ้าไปเล่าให้ใครฟังต้องอิจฉาแน่ๆ”

เจิงยิ้มกว้างด้วยความดีใจที่ได้มีเพื่อนใหม่เป็นถึงว่าที่หัวหน้าแก๊งมังกรทองคนถัดไป ต่างจากเจียนที่รู้สึกลำบากใจกับการได้รับตำแหน่งนี้ แม้จะรู้ว่าการเป็นลูกชายเพียงคนเดียวคือความคาดหวังใหญ่ของผู้เป็นพ่ออยู่แล้ว ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ในอนาคตได้ แต่หากเลือกเกิดได้เขาก็ขอเป็นเด็กธรรมดาที่ไม่ต้องแบกรับความกดดันจากใครดีกว่า

“อ้าว อาเจียน อาเจิง”

“อาม่าจู้”

เด็กชายร้องเรียกหญิงสูงวัยด้วยรอยยิ้มสดใส อาม่าจู้เพิ่งล้างจานกับเตาหนึ่งเสร็จจึงเดินออกมาหา เห็นว่าเด็กชายสามคนนั่งกินหมั่นไถวกันด้วยความร่าเริงก็พลอยมีความสุขไปด้วย ก่อนจะเลื่อนมือมาลูบศีรษะของเจียนเบา ๆ จนเจ้าตัวเผลอชะงัก สัมผัสถึงความอบอุ่นไม่ต่างจากใครอีกคนที่บ้าน

“ลื้อหายงอนอาเยว่แล้วหรือ”

“เจียนไม่ได้งอน แค่น้อยใจ”

“เยว่ขอโทษเจียนแล้วนะอาม่า”

“ดีแล้ว ทำผิดก็ต้องรู้จักขอโทษ”

อาม่าจู้เป็นกลางเสมอ ไม่เคยเข้าข้างใครเกินความเป็นจริง ต่อให้คนทำผิดจะเป็นหลานชายของตัวเอง แต่หล่อนก็พร้อมมอบรมสั่งสอนด้วยความถูกต้อง เยว่ชินจึงเติบโตมาอย่างงดงามทั้งกายและจิตใจ อาจจะได้ประพุดดีทุกอย่าง ทว่าสิ่งที่หล่อนยอมให้เป็นเด็กคนนี้ก็กำลังแสดงให้หล่อนเห็นที่ละนิด

“แม่นมฮวนของลื้อสบายดีไหม”

“สบายดีครับ อาม่ารู้จักนมฮวนด้วยหรือ”

“รู้จักสิ นั่นเพื่อนรักของมาเอง”

หล่อนจำได้ว่าเพื่อนรักเคยบอกว่าทำงานเป็นแม่บ้านให้คนตระกูลเจิน เจอกันครั้งสุดท้ายตอนที่เยว่ชินอายุเพียงสองขวบเท่านั้น ผ่านมานานหลายปีแล้วก็ยังไร้แว้วว่าจะได้พบกัน ทั้งที่ระยะห่างจากบ้านไปแก๊งมังกรทองก็ไม่ได้ไกลจากถนนเยาวราชแห่งนี้เลย ซึ่งไม่รู้ว่าที่ผ่านมาเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง ทว่าพอฟังคำบอกเล่าจากเจียนก็เบาใจลงว่าคงอยู่ดีมีสุขไม่เจ็บป่วยอะไร

“นมฮวนใจดีที่สุดในบ้าน เจียนรักนมฮวนรองจากอาป้าเลย”

“งั้นมาฝากหมั้นโถวไปให้แม่นมสวนหน่อยได้ไหม”
“ได้ครับ”

เขียนพยักหน้ารับ รอยยิ้มหล่อเหลาเริ่มปรากฏบนใบหน้าจนเยว่ชินมองแล้วแค้นแดงโดยไร้สาเหตุ เคยกล่าวหาว่าเขียนน่ากลัวเวลาทำหน้าที่ แต่พอยิ้มออกมากลับปฏิเสธไม่ได้เลยว่าน่ามองจนละลายตาได้ยาก

แค่นั่งตอนกินหมั้นโถวก็คุ้มมีเสน่ห์แล้ว

“อร่อยกันใหม่เด็ก ๆ”

“อร่อยครับ!”

อาม่าจูงยิ้มสุขใจ มองเด็กชายสามคนสนทนากันอย่างสนุกสนาน เจิงเป็นคนคุยเก่งที่สุดเลยเรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนอีกสองคนได้ง่าย ๆ เช่นเดียวกับเยว่ชินที่คล้อยตามมุกตลกขบขันของเพื่อนข้างบ้านเสมอ ส่วนเขียนก็นับว่าเป็นครั้งแรกที่รู้สึกคลายความกดดันจากทุกอย่าง หลงลืมตัวตนอันแท้จริงของตนเองว่าเป็นใคร

เพราะวินาทีนี้ได้เป็นเพียงเขียน...ผู้โปรดปรานหมั้นโถวมากที่สุด

เวลาประมาณหกนาฬิกาท้องฟ้าเริ่มทอแสงประกายส้ม

เด็กชายวัยแปดขวบค่อย ๆ ก้าวเท้าเข้ามาภายในอาณาเขตบ้านหลังใหญ่แห่งแก๊งมั่งกรทอง โดยมีชายชุดดำยืนเรียงแถวกั้นคิระระแสดงความเคารพอย่างไม่เกี่ยงช่วงวัย เพราะเขียนมีสายเลือดของตระกูลเงิน ตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดแก๊งมั่งกรทองย่อมไม่มีใครมาแย้งซึ่ง

บริเวณมุมสวนหย่อมมีลูกน้องร่วมแก๊งสืบทอดคนกำลังฝึกซ้อมการต่อสู้อย่างชะมัดเข้มข้น เข้มงวดกันเสียจนน่าหวาดหวั่นว่า

เร็ว ๆ นี้จะเกิดสงครามมาเพียปะทะกันอีกหรือไม่ ส่วนอีกฝั่งหนึ่งก็มีชาวยัยฉกรรจ์ห้าคนถูกทำโทษอย่างโหดเหี้ยม ท่อนเหล็กแข็ง ๆ ถูกฟาดลงกลางแผ่นหลังหลายครั้งจนผู้ถูกกระทำร้องลั่น หยดเลือดกระเซ็นออกจากปากอย่างน่าเวทนา

แม้จะเป็นภาพที่ควรชินตามาดังแต่ห้าขวบ ทว่าเจียนก็ไม่เคยอยากจ้องมองหรือรับรู้ ความรู้สึกในยามนี้ช่างแตกต่างจากตอนนั่งกินหมั้นไถวที่ร้านเหล้าเกิน ทำเอาอยากอาเจียนออกมาอย่างน่าประหลาด จึงรีบเดินจ้ำเลี้ยงมาหยุดยืนตรงหน้าประตูทางเข้าข้างในบ้าน ก่อนจะชะงักกะทันหันเมื่อแม่นมฮวนโผล่มาหาด้วยสีหน้าร้อนรนปนห่วงใย

“นายน้อยไปไหนมาคะ ทำไมเพิ่งกลับบ้าน”

“เจียนไปกินหมั้นไถวมาครับ”

“หมั้นไถว? ไซ่ร้านที่นมบอกหรือเปล่าคะ”

“ใช่ครับ ร้านของอาม่าจู่ เพื่อนรักของนมฮวน”

หญิงสูงวัยฟังเช่นนั้นก็คลายความกังวลลง นึกว่านายน้อยของหล่อนแอบหนีไปเที่ยวเล่นที่อื่นแล้วไม่ยอมกลับบ้านเร็ว พลังมองดูพลาสติกที่เด็กชายยื่นมาตรงหน้าราวกับแสดงหลักฐานว่าไม่ได้โกหก

“อาม่าจู่ฝากหมั้นไถวมาให้นมฮวนด้วยนะ”

“ขอบคุณมากค่ะ”

ฮวนน้ำตาคลอ รู้สึกคิดถึงเพื่อนรักที่ไม่ได้พบหน้ากันมานานหลายปี หลังหล่อนตัดสินใจแต่งงานกับสามีที่เป็นลูกน้องแก๊งมังกรทอง ชีวิตของหล่อนก็เปลี่ยนผันไปตลอดกาล ราวกับว่าต้องทำงานรับใช้คนของตระกูลเงินจนกว่าจะแก่เฒ่า แม้สามีจะด่วนตายจากไปก่อน หล่อนก็ยังต้องแบกรับหน้าที่การเป็นแม่นมของนายน้อยเจียน

ดั้งเดิม และจะต้องปฏิบัติด้วยความซื่อสัตย์ภักดี หากคิดหนีหรือ
ทรยศจุดจบคงไม่พ้นการหมดลมหายใจ

“เดี๋ยวนมถือให้ นะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ เขียนถือเองได้”

“ก็ได้ค่ะ รีบเข้าข้างในกันดีกว่า คุณท่านกำลังเป็นห่วงอยู่เลย”

“เป็นห่วงทำไมครับ เขียนแค่นี้ไปกินหมั้นโถว”

“เอ่อ...เหมือนคุณท่านจะมีธุระกับนายน้อยนะคะ”

เด็กชายขมวดคิ้วบาง ๆ เชิงสงสัยว่าพ่อมีธุระอะไรกับตน แต่
ก็ยอมก้าวเท้าเข้าไปข้างในบ้านตามคำบอกของแม่ นมฮวนอย่าง
ว่าง่าย กวาดตามองหาผู้ใหญ่ก่อนจะพบว่กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์
ฉบับภาษาจีนอยู่บนเก้าอี้ไม้สักตัวใหญ่ มูลค่าเท่าไรไม่อาจประเมิน
ค่าได้ รู้เพียงแค่ว่าต้องทำการประมูลมาถึงจะได้ครอบครอง

เขียนไม่เคยได้รับอนุญาตให้นั่งเก้าอี้ไม้สักตัวนี้สักที พ่อบอก
ว่าต้องรอให้โตกว่านี้ก่อนถึงจะสมควรได้นั่ง แอบงุนงงและแปลกใจ
อยู่เหมือนกันว่าเหตุใดต้องกำหนดอายุด้วย หรือกลัวว่าเขาจะทำ
ข้าวของเสียหายเลยพยายามควบคุมทุกอย่าง

“อาป้า เขียนกลับมาแล้วครับ”

“ไปเถลไถลที่ไหนมา”

เสียงทุ้มเข้มดั่งขี้เหล็กแห้ง เชนเงิน ปรายตามองหน้าลูกชายที่
แอบกลืนน้ำลายลงคออีกทีใหญ่ เขียนไม่ชอบเวลาพ่อดุหรือบ่นหน้า
น่ากลัวใส่ มันทำให้เขาไม่อยากจะเข้าใกล้ ไม่อยากรับรู้ว่ามีผู้ใหญ่จะ
ด่าทอหรือตำหนิด้วยว่จากร้ายกาจอะไรใส่กันอีก แค่พ่อไม่เคยกอด
ไม่เคยหอม ไม่เคยแสดงความรักภายในครอบครัวนั้นก็นับว่าน่า
น้อยใจมากพอแล้ว

“เขียนไปหาเพื่อน ไปกินหมั้นโถวมาครับ”

“นอกจากอาเฟย ลีอมีเพื่อนคนอื่นด้วยหรือ”

ฟังดูเป็นคำถามธรรมดา ทว่ามีอิทธิพลต่อหัวใจของเด็กชายวัยแปดขวบมาก สาเหตุที่เขาไม่ค่อยมีเพื่อนคบก็เพราะเกิดมาในตระกูลสูงส่งเต็มเปี่ยมด้วยอำนาจมีดอย่างแก๊งมังกรทองไม่ใช่หรือ

‘เฟย’ เป็นลูกชายของลูกน้องมือขวาของหลงที่ดาวน์จากไป เพราะถูกลอบฆ่า หลงจึงรับปากว่าจะช่วยเลี้ยงดูให้จนเติบโตใหญ่ ซึ่งเฟยมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเจียน ทั้งสองไปเรียนที่เดียวกันและเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ก็มีกฎข้อห้ามหลายอย่างที่หลงสั่งให้เฟยปฏิบัติตาม อย่างไรก็ตาม ฝอยนก็คือนาย ไม่มีทางลดตัวมาเป็นเพื่อนกับพวกลูกน้องได้ เฟยจึงต้องวางตัวให้สมกับตำแหน่งผู้ติดตาม ไม่ใช่เพื่อนสนิทอย่างที่เจียนต้องการมี

“ถ้าอาเฟยไม่บอก อี้ก็คงไม่รู้วาลือหนีไปกินหมั้นโถงคนเดียว”

“เฟยฟ้องอาป้าหรือ”

“อ้อถามอาเฟยเอง ทำไมลือไม่พาอาเฟยไปด้วย”

“ก็เจียนอยากไปคนเดียว” มือเล็กหยิบหมั้นโถงลูกกลมมายื่นให้ โดยไม่ทันสังเกตสีหน้าแววตาของพ่อเลย “เจียนเอาหมั้นโถงมาฝากอาป้ากับนมฮวนด้วยนะ นี่ไง”

ผัวะ!

ตุ๊บ!

หลงใช้หลังมือปิดของกินข้างทางทิ้งลงพื้นอย่างไม่ไยดี การกระทำดังกล่าวทำเอาเจียนนิ่งงัน พุดอะไรไม่ออกนอกจากมองหมั้นโถงลูกนั้นกลิ้งมาใกล้ฝ่าเท้าของตัวเอง ก่อนจะเงยหน้ามองผู้ใหญ่ที่ลุกยืนพลางกระซิบปกเลื่อให้เข้าที่เข้าทาง ฉายสีหน้าเย็นชาคล้ายไม่สบอารมณ์ที่ต้องเสียเวลากับเรื่องไร้สาระ

“รีบขึ้นไปเปลี่ยนชุด อ้าวจะพาลื้อไปกินหูลูกลามที่ภัตตาคาร”

“...”

“ให้ว่อง อ้าวไม่ชอบรอนาน”

สิ้นคำสั่งนั้นหลังก็สาวเท้าเดินออกไป ปล่อยให้ลูกชายก้มหยิบหมั้นโถวมาปิดฝุ่นก่อนเอาเข้าปากต่อหน้าแม่นมฮวน หล่อนจึงกลืนน้ำตาด้วยความสงสารเอาไว้มิไหว รีบเดินเข้ามานั่งย่อตัวคุกเข่าลงบนพื้นพรม เตรียมจะสรรหาถ้อยคำดี ๆ มาปลอบประโลมเด็กชายวัยไร้เดียงสาที่ยังแยกโลกสีขาวดำไม่ออก

“นายน้อย...”

“ยังกินได้นะนมฮวน ไม่สกปรกเลย”

“โอ้ คุณเจียน”

“อาป้าไม่ชอบกินหมั้นโถวเหอ เจียนไม่รู้ เจียนผิดไหม”

“ไม่ค่ะ นายน้อยไม่ผิดเลย”

ฮวนส่ายหน้าทั้งน้ำตา รังตัวเด็กชายมาสวมกอดมอบความอบอุ่นอย่างแนบแน่น ไม่ทันสังเกตสีหน้าว่ากำลังฉายความรู้สึกอย่างไรอยู่ แต่หล่อนก็พร้อมปลอบประโลมด้วยบทเพลงกล่อมเด็กพื้นบ้านของแต่จิวที่เคยขับร้องให้เจียนฟัง พอได้ยินที่ไรความตื่นตันใจพลันไหลทะลักออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่ทุกที

“อ๋อง อ๋องเอ อ๋อง อ๋องกิมก๋อง...กิมก๋องจ้อเหล่าเตีย

อานึงอานูไหล่ตาเฮีย ตาเฮียตาผู้พี่

ฉี่เจียะตือต๋วก้วยงู้ ต๋ว้งุ้แซแบ้เกี้ย แบ้เกี้ยแซกิมจู

กิมจูแซปอ่วย ปอ่วยปอไหววอโน้วเจียะเก้าเจ๊กแปะห่วย

...”

มือแห่งร้านลูบศิระกะลมพรางตระกองกอดเด็กชายไว้ในอ้อมแขน เจียนรู้สึกเหมือนแม่นมฮวนเป็นแม่แท้ ๆ ที่คอยมอบความ

รักและความอบอุ่นให้เขาแทนบุพการีเสมอมา

“ฮึก”

“ไม่รู้จะคะคุณเจียน คนเก่งของนมฮวน”

หล่อนได้แต่ภาวนาขอให้นายน้อยเข้มแข็งมากกว่านี้...มากพอ
จนกว่าจะถึงเวลารู้ความจริงว่าอะไรเป็นอะไร

มังกรทอง

เวลาประมาณสิบห้านาฬิกาเยวชินนั่งทำคางมอเด็กชาย
รุ่นราวคราวเดียวกันกำลังจับหมั่นโถวลูกใหญ่อย่างเอร็ดออร์อยอยู่
ตรงหน้า หลังจากผูกมิตรสนิทสนมกันมาสักพักใหญ่ เฉียนก็แวะ
เวียนมาเที่ยวเล่นที่ร้านเป็นประจำทุกวัน ไม่เว้นแม้แต่วันหยุดสุด
สัปดาห์ มีหน้าซำอาม่าจูงใจดีคอยแบ่งปันของซื้อของขายมาให้กิน
อยู่เสมอ

“ทำไมลูกชายมาเพียงแก้มังกรทองต้องมากินหมั่นโถวร้านเรา
ฟรีทุกวันเลยละอาม่า”

ด้วยความสงสัยเยวชินวัยแปดขวบจึงหันมาเอ่ยถามหญิง
สูงวัยที่ยืนนั่งวนอยู่กับการนวดแป้งบัวแดง นัยน์ตาหวานของเด็กชาย
ใส่อธิษฐานใจจนหล่อนอดขบขันไม่ได้ แต่จำต้องเอ็ดดูเพราะถาม
คำถามไม่เหมาะสมต่อหน้าคนตกเป็นประเด็น

“ล้อสงสัยอะไรไม่เข้าทำอีกแล้วนะอาเยว’ เดียวก็โดนอาเฉียน
งอนอีกหรอก”

“เขียนไม่งอน ไม่เคยโกรธเยว่เลย”

คนกำลังจับเนื้อนุ่ม ๆ ของหมั้นโถวเงยหน้าตอบ ไม่ว่าเยว่ชิน จะทำอะไรเขียนก็ไม่เคยเคืองชุน มักจะยอมตามใจและคล้อยตาม อย่างง่ายดายตลอด

“รู้แบบนี้มาค่อยสบายใจหน่อย ที่ลื้อไม่ถือสาอาเยว่”

“เยว่แค่สงสัยนี่”

“เป็นเพื่อนกันต้องแบ่งปันกันได้”

“แล้วที่บ้านมาเพียไม่มีหมั้นโถวกินหรือ หรือว่าเป็นมาเพีย ยาก”

แต่ละคำถามของหลานชายทำเอาอาม่าจู้ทงฟังไม่ไหว เคาะ มะ هنگกลางกลางศีรษะหนึ่งทีจนเจ้าตัวสะดุ้งโหยง ส่งผลให้เขียน ชะงักการกินหมั้นโถวชั่วขณะ มองตาละห้อยกลัวว่าเพื่อนตัวเล็กจะ เจ็บปวดกับการโดนลงโทษ ทั้งที่ตนบอกผู้ใหญ่ไปแล้วแท้ ๆ ว่าไม่เคย โกรธการพุดเจื้อยแจ้วของเยว่ชินเลย

“โอ๊ย! เยว่เจ็บนะอามา”

“พุดไม่คิด นั่งคุยกันดี ๆ มาจะเก็บถาดไปล้างก่อน”

“ให้เยว่ช่วยไหม”

“ไม่ต้องหรอก แค่คุยเป็นเพื่อนอาเขียนดี ๆ ก็พอ”

ราวกับเป็นการกำชับครั้งสุดท้ายของวันว่าอย่าได้แสดงความ สงสัยอะไรไม่เข้าทำอีก หลานชายตัวป่วนพลันพยักหน้ารับอย่างรู้ ความ เอียงตัวมานั่งประจันหน้ากับเพื่อนดังเดิม ก่อนหยิบหมั้นโถว ลูกใหม่มาชิมความนุ่มของเนื้อแป้งบ้าง แล้วสบตาประสานกับคน ตรงหน้าที่ทำท่าทางเหมือนอยากเล่าบางอย่างให้ฟัง

“ที่บ้านเขียนไม่มีหมั้นโถว อาป้าไม่ชอบกิน”

“อร่อยจะตาย ทำไม่ถึงไม่ชอบกิน”

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“แล้วเขียนขอบกินหมั้นโถวมากเลยหรือ”

“ขอบ เขียนขอบกินหมั้นโถวร้านเยว่มากที่สุดเลย”

เขียนยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่นาน ๆ ที่จะได้เห็นสมฉายา ‘มังกรยิ้มยาก’ ตามที่อาม่าจู่เคยตั้งให้ ยามแรกเจอที่เยว่ซินเคยทักว่าหน้าไม่ยิ้มดูน่ากลัวก็ยอมเป็นเช่นนั้นจริง แต่หลังจากนั้นรู้สึกว่ายิ้มจะรำแรงสไตสมวยมากขึ้น รวากับกำแพงความเย็นชาพังทลายลงมา ตอนไหนไม่รู้ ทำเอาเยว่ซินไม่กล้าจับจ้องนาน ๆ เพราะหัวใจดวงน้อยมักเต้นแรงผิดปกติอย่างน่าประหลาด จนตอนนี้ก็ยังไม่เข้าใจว่าอาการเหล่านั้นเรียกว่าอะไร

“ไม่เชื่อหรือก”

“ถ้าไม่ขอบกินจะมาหาทุกวันหรือ”

“ไม่รู้”

“หรือเยว่ไม่อยากให้เขียนมา”

“ไม่ใช่ละ” เยว่ซินรีบส่ายหน้าปฏิเสธ กลัวว่าคนตรงหน้าจะเข้าใจผิดอีก “ต้องอยากให้มีสิ”

“ทำไมถึงใจดีละ ตอนนั้นยังไม่อยากให้มีอยู่เลย”

“ไม่เคยพูดสักหน่อย”

“เยว่เคยกลัวเขียน”

“ตอนนี้ไม่กลัวแล้ว เราควรมีน้ำใจกับคนที่สมควรจะได้รับ จริงไหม”

คนฟังพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม ใบหน้าขาวตีเผยความหล่อเหลาให้เห็นชัดตั้งแต่ยังเยาว์วัย เขียนยึดหมั้นโถวเข้าปากพลางเคี้ยวแก้มตุ่ยจนหมด ก่อนจะทำคางจ้องมองคนตรงหน้าด้วยแววตาเหม่อลอย ยามอยู่ใกล้เยว่ซินที่ไรบรยากาศอบอุ่นข้างพลันสไต

เสมอ จากความหม่นหมองแปรเปลี่ยนเป็นมีสีสัน เช่นเดียวกับความ
เงิบเหงาที่ปรากฏรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ

ด้วยเหตุนี้เขียนถึงขอออกมาเที่ยวเล่นที่นี่ รวากับต้องการ
หลงลืมตัวตนของตัวเองไปชั่วขณะ

“เขียนเล่นเพลงมังกรทองเป็นใหม่”

“คืออะไรหรือ”

“โธ่ เล่นไม่เป็นหรือ เดี่ยวเราสอนให้นะ”

เยว่ชินขับร้องบทเพลงหนึ่งที่เขียนไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื้อหา
ของบทเพลงไม่มีอะไรสลักสำคัญเลยนอกจาก... ‘มังกร มังกร มังกร
ทอง มีเงินมีทองตลอดปี ใครได้ลูกสาวก็โชคดี มีสง่าราศี...’

“จี๊ดมังกรทอง!”

มิหนำซ้ำยังจิ้มนิ้วเล็ก ๆ ลงมากลางหน้าผากของเขาแล้วโพรย
ยิ้มหวานให้เป็นการตบท้ายอีก เขียนพลันมองรอยยิ้มของคนตรง
หน้าอย่างเคลิ้มฝัน ไม่เคยรู้สึกว่ามีใครน่ารักเท่าเยว่ชินมาก่อนเลย แต่
ความรู้สึกนี้ก็ซบซ้อนเกินกว่าเด็กวัยแปดขวบจะเข้าใจ รู้เพียงอยาก
รักษารอยยิ้มนี้ไว้นาน ๆ ไม่อยากให้เกิดใครมาพรากจากหรือขโมยไป

ขอบ...ขอบเยว่ชินมากกว่าใคร ไม่อยากจะแบ่งปันให้ใคร
หน้าไหนทั้งนั้น

เขียนอยากรู้ว่าในอนาคตจะสามารถดูแลปกป้องเยว่ชินได้
หรือเปล่า มิตรภาพของพวกเขาจะยังเหนียวแน่นยาวนานหรือไม่
แล้วจะยังยืนเคียงข้างกันเช่นนี้ไปตลอดไหม

ยิ่งคิดก็ยิ่งอดหวาดหวั่นไม่ได้ว่า บางทีความยิ่งใหญ่ของแก๊ง
มังกรทองอาจจะทำลายภาพความฝันเหล่านี้ และเปลี่ยนแปลง
อนาคตให้ต่างจากเดิม

“เยว่เคยไปศาลเจ้าแม่กวนอิมไหม”

“เคยไปแค่สองครั้งเอง ทำไมไม่เหรอ”

“ไปด้วยกันไหม”

“หือ? ตอนนี่เหรอ”

“อือ เดียวเขียนพาไป”

คำชักชวนนั้นทำเอาหัวใจดวงน้อยเต้นแรงไม่เป็นล้าคล้ายดีใจที่จะได้ออกไปเที่ยวเล่นสนุก ๆ กับเพื่อนนอกบ้าน รอยยิ้มหวานปรากฏบนใบหน้ามน ก่อนจะหันไปตะโกนถามหญิงสูงวัยที่อยู่ใกล้ครัวหลังบ้านเสียงดังลั่น จนเขียนขบขัน

“อามา! เยว่ขอไปศาลเจ้ากับเขียนได้ไหม!”

ไม่วาย...ถูกอามาเอ็ดดูเรื่องมารยาทกลับมาจนได้ แต่สุดท้ายก็ได้รับอนุญาตจนรีบจูงมือกันเดินออกไปตามเส้นทางริมขอบถนน

เขียนจำเส้นทางไปเยือนศาลเจ้าแม่กวณอิมมูลนิธิเทียน

ฟ้าแห่งเยาวราชได้ ระยะเวลาเพียงไม่กี่เมตรก็มาถึงจุดหมายปลายทางก่อนเวลาปิดทำการ เนื่องจากเคยเดินจากบ้านไปกราบไหว้ขอพรกับเพย...ลูกชายของลูกน้องพ่ออยู่บ่อยครั้ง เวลาเมื่อใดที่ใคร่หาหมองใจก็มักจะหันหน้ามาพึ่งพาความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแม่กวณอิมเสมอ

เดิมทีมูลนิธิเทียนฟ้าก่อตั้งขึ้นในปีพุทธศักราช ๒๔๔๕ เป็นมูลนิธิแห่งแรกของประเทศไทย ซึ่งพ่อค้าชาวจีนที่มาตั้งรกรากที่นี่ร่วมใจกันอุทิศเงินจำนวนหนึ่งและชักชวนประชาชนทั่วไปมาร่วมสมทบทุนซื้อที่ดินสองไร่กว่าเพื่อก่อตั้งสถานที่แห่งนี้ให้เป็นสถานที่สงเคราะห์ผู้ป่วยยากไร้ ทว่าบริเวณฝั่งด้านหน้ามีองค์เจ้าแม่กวณอิมหรือพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางประทานพรประดิษฐานเป็นเทพเจ้าองค์ประธานอยู่ ชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงจึงต่างนิยมมา

สักการะขอพรเรื่องสุขภาพกัน

เด็กชายสองคนกำลังนั่งคุกเข่าบนพื้นพลางพนมมือจดกลางอก น้อมรำลึกถึงองค์เจ้าแม่กวนอิมสีทองอร่าม สวยงามและโดดเด่น เป็นสง่าอยู่เบื้องหน้า การแกะสลักจากไม้จันทร์เนื้อหอมเผยให้เห็นรูปแบบศิลปะของราชวงศ์ถัง แต่สันนิษฐานกันว่าสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่ง และถูกอัญเชิญมาจากประเทศจีนเมื่อประมาณปีพุทธศักราช ๒๕๐๑

เยว่ซินซิมซบักลิ้นอายุวัฒนธรรมจिनที่โอบล้อมรอบกายมาตั้งแต่เกิด หลงใหลสีแดงอันเป็นเสน่ห์จนละลายตาไม่ได้ กระทั่งอธิษฐานจิตขอพรจากเจ้าแม่กวนอิมเสร็จเรียบร้อย มีอบางจึงวางลงบนตักอย่างสงบเสงี่ยม หันมาสบตากับคนข้างกายที่จับจ้องอยู่ก่อนแล้ว

“เยว่ขอพรว่าจะไรเหรอ”

“ขอให้อาม่าอายุยืนเป็นสาวสวยสองพันปี”

“สองพันปีเลยเหรอ”

“อ้อ เราขอเวลาอาม่ายิ้มสวย ๆ ให้ดูทุกวัน แล้วเขียนละ ขอพรว่าจะไร”

“ไม่บอก”

“อ้าว ะไรเนีย”

เขียนไม่กล้าเปิดเผยคำอธิษฐานให้เยว่ซินรู้ เกรงว่าการขอพรนั้นจะไม่เป็นจริง ได้แต่มองริมฝีปากเล็กอยู่เข้าหากันเชิงน้อยใจที่เขาไม่ยอมเล่า แล้วลุกขึ้นยืนหลังกราบลาองค์เจ้าแม่กวนอิม

“รื้อวโก๊ลิปิดแล้วเหรอ”

“เรากลับกันเลยไหม”

“เพิ่งมาถึงเอง ยังไม่อยากกลับเลย”

เขียนใจขึ้นขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อคนข้างกายแสดงท่าทางเหมือน
ไม่อยากกลับบ้าน เช่นเดียวกับเขาที่ไม่อยากห่างไกลกัน อยากใช้ทุก
วินาทีให้มีคุณค่ามากที่สุด รวากับกลัวว่าตื่นมาพรุ่งนี้จะได้พบหน้า
กันอีก

“งั้นเดินช้า ๆ จะได้ไม่ต้องถึงบ้านเร็ว”

“ทำแบบนั้นได้ด้วยเหรอ”

“ได้สิ”

เยว่ชินเฝ้าปากแน่นครู่หนึ่ง แต่ก็พยักหน้ารับเบา ๆ ด้วยรอย
ยิ้ม พลางเดินเคียงข้างกันไปตามเส้นทางเก่า มองผู้คนอย่างกรวยสวน
ผ่านราวกับบรรยากาศช่วงเย็นเริ่มคึกคัก เขียนกลัวจะพลัดหลงจึง
คว้ามือเล็กมากอบกุ่มไว้แน่น เป็นฝ่ายพาเดินนำแหวกฝูงชนออกมา
ได้สำเร็จ ทว่าก็ยังไมยอมปล่อยมือให้เป็นอิสระเสียที

“มือเยว่นุ่ม”

“มือเขียนก็นุ่ม”

**“ถ้าโตขึ้น มือเขียนไม่นุ่มไม่ขาวสะอาดแล้วละ เยว่ยัง
อยากจับมือเขียนอยู่ไหม”**

คำถามนั้นแฝงความนัยบางอย่างที่เยว่ชินไม่อาจล่วงรู้ พลัน
หันมามองด้วยแววตาขงนออยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งเขียนรู้ว่าเบื้องหลังความ
เป็นมาของแก้มมังกรทองนั้นเป็นอย่างไร สิ่งที่พอพยายามอบรม
สั่งสอนเขาใกล้ถึงจุดเด็ดขาดแล้ว แต่เขาไม่ชอบและไม่ปรารถนา
อยากจะครอบครองอะไรทั้งสิ้น นอกจากได้อยู่กับเยว่ชิน ได้มอง
รอยยิ้มน่ารักไปนาน ๆ และไม่อยากเป็นคนที่มีมือสกปรกจนใคร
ไม่อยากสัมผัสแตะต้อง

“เขียนก็ไปล้างมือก่อนสิ”

“ถ้าล้างแล้วมันไม่กลับมาสะอาดแบบเดิมละ”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย”

ไม่เพียงแค่ปลอบโยนทางวาจา ทว่าการกระทำที่บีบกระชับฝ่ามือเบา ๆ ก็ทำเอาหัวใจได้อกขาวสั่นไหว เฉียนมองรอยยิ้มสดใสของคนข้างกายอย่างแนบแน่น ปฏิเสธความรู้สึกพิเศษไม่ได้แล้วว่าชอบ...ชอบเยว่ซินมากกว่าใครทั้งหมด

“เยว่ก็ยังไม่อยากจับมือเฉียนเหมือนเดิม”

“พูดจริงนะ”

“จริงสิ พูดแล้วไม่คืนคำด้วย ไม่อยากเป็นคนโกหก อาม่าบอกว่ามันไม่ดี”

“เยว่เป็นเด็กดี”

“เฉียนก็เป็นเด็กดี”

“อ้อ เฉียนจะเป็นเด็กดีของเยว่กับอาม่าจ้”

“ต้องเป็นเด็กดีของอาป้าด้วยสิ”

เฉียนไม่ได้ตอบอะไร นอกจากคลี่ยิ้มบาง ๆ แล้วจูงมือเล็กพาเดินกลับไปส่งหน้าร้านหมั่นไถตามที่รับปากกับหญิงสูงวัย เพราะเขายังเด็กอยู่เลยยังปกป้องดูแลเยว่ซินได้ไม่ดีพอ

ทว่าหากเติบโตใหญ่กว่านี้เขาขอตั้งมั่นกับตนเองว่า จะไม่ยอมให้ใครมาทำลายรอยยิ้มน่ารักของเยว่ซินเป็นอันขาด

เวลาประมาณสิบเก้านาฬิกาท้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นมืด

มืด เฉียนเพิ่งกลับมาถึงบ้านตระกูลเฉินเพียงลำพัง ยังไม่ทันผลักบานประตูเดินเข้าไปข้างในก็จำต้องชะงักเท้า เพราะเห็นเด็กชายคนหนึ่งยืนกุมฝ่ามือสองข้างขวางทางอยู่ แวดตาของเพยเรียบนิ่งและเย็นชาว่าเขาหลายเท่า รวากับถูกสภาพแวดล้อมรอบข้างกลืนกินความเยาว์วัยจนหมดสิ้น รีบเร่งอยากเติบโตเป็นผู้ใหญ่ โดยที่ยัง

ไม่เคยผ่านช่วงเวลาแห่งความสนุกสนานสมัยเลย

“กลับตึกนะครับ”

“มีอะไร”

“คุณท่านรอนายน้อยอยู่ครับ”

เจียนผงกศีรษะเชิงรับรู้ เพยจึงเป็นฝ่ายถอยห่างพลางเปิดประตูให้ จังหวะนั้นนั่นนี่ตาคมพลันสังเกตเห็นร่องรอยแดงเถือกตรงต้นขาของอีกฝ่ายจนเรียวกิ้วเข้มขมวดขีดกันทันใด

“เข้าไปโดนอะไรมา”

“ไม่มีอะไรครับ”

“ใครดี”

“...”

“เพย บอกอีวลี”

“นายน้อยรีบเข้าข้างในเถอะครับ วันหลังอย่ากลับตึกแบบนี้อีกนะครับ”

เจียนมองสีหน้าท่าทางของเพยด้วยความกังวล รู้ดีว่าร่องรอยนี้ไม่มีทางได้มาเองแน่ ๆ แต่คงต้องถูกใครสักคนลงไม้ลงมืออย่างทารุณ แล้วจะเป็นใครหากไม่ใช่ประมุขสูงสุดแห่งแก๊งมังกรทอง

เพียงเพราะเขากลับบ้านค่ำ เพยเลยถูกทำโทษแทนเธอ...

เหตุใดถึงใช้กำลังทำร้ายร่างกายเด็กคนหนึ่งได้โหดเหี้ยมขนาดนี้ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจียนเห็นว่าเพยมีรอยแผลตามผิวหนังเด่นชัด ทว่าแทบนับครั้งไม่ถ้วนด้วยซ้ำ หรือด้วยเหตุนี้เพยถึงไม่ยอมเป็นเพื่อนเล่นกับเขา สรรพนามที่ใช้เรียกกันก็มีความเจียมเนื้อเจียมตัวตลอด และมักมีเส้นกันขวางแบ่งแยกชนชั้นระหว่างกันอยู่เสมอ

เจียนอยากจะถามผู้เป็นพ่อตรง ๆ แต่แค่สบตากันต่อหน้า

ความกล้าหาญในใจก็มลายหายไปจนหมด

เพราะหวาดกลัว...กลัวเวลาพ่อโมโหร้ายแล้วชอบแสดงความ
ป่าเถื่อนราวกับเขาไม่ใช่ลูก

“ไปไหนมา”

“ไปหาเพื่อนมาครับ”

“ที่ร้านหมั่นโถวนั่นนะเหรอ”

“ครับ”

“ช่วงนี้กลับบ้านค่ำมีดทุกวัน หนังสือหนังหาไม่เคยอ่าน นี่อ้าว
ตามใจลื้อเกินไปหรือเปล่า”

ประโยคแรกกล่าวผ่านน้ำเสียงเอ็ดดูจนเขียนก้มหน้าขอมรับ
ผิดอย่างไมเคิดตกเตียง ไม่กล้ามองแววตาของผู้เป็นพ่อที่กำลังฉาย
ความดุตันปนกดตันใด ๆ มาให้ ทว่าประโยคถัดมาพลันต้องเงยหน้า
สบตาประสานด้วยความตกใจทันที

“อ้าวจะปล่อยให้ลื้อเล่นสนุกได้ถึงอายุสิบสองเท่านั้นนะอา
เขียน”

“ทำไมล่ะอาป้า”

“ลื้อควรเตรียมตัวให้สมกับตำแหน่งว่าที่หัวหน้าแก๊งมังกรทอง
สักที อ้าวจะส่งลื้อไปเรียนที่จีน”

“ป้า!”

“ลื้อกล้าขึ้นเสียงกับอ้าวเหรอ!”

ฝ่ามือใหญ่ฟาดลงมาบนเสี้ยวหน้าอย่างเต็มแรงจนพวงแก้ม
ปรากฏรอยแดง เขียนขบขรามแน่นพลางกำมือระบายความเจ็บปวด
ถูกพ่อตียังไม่เสียใจเท่าการต้องอยู่ไกลบ้าน เขาไม่เคยคิดอยากไป
เรียนต่อที่ประเทศจีน ไม่อยากไปจากเขาวราช ทว่าภาพในอนาคต
ที่เคยจินตนาการไว้กลับเลือนหายจางไปทุกที

โดยไม่รู้ว่าเลยว่าลูกบ้านอื่นจะต้องแบกรับความคาดหวังเหมือนเขาบ้างหรือเปล่า หรือเพราะเขาเกิดมาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของตระกูลเงินแห่งแก๊งมั่งกรทองจึงไม่ได้รับอนุญาตให้มีความสุขสนุกสนานเหมือนใคร นอกจากต้องยอมปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เป็นพ่อทุกประการ

“ถือว่าอ้วนใจดีแล้ว ที่ปล่อยให้ลื้อไปกินหมั้นไถ่ข้างทางทุกวัน สกปรกขนาดนั้นลื้อกินไปได้ยังไง”

อยากจะเถียงกลับว่าหมั้นไถ่ร้านอาม่าจู่สะอาดและอร่อยมาก ไม่ได้สกปรกอย่างที่พ่อกล่าวหาให้เสียชื่อเสียงทางการค้าเลยสักนิด แต่ต่อให้พูดไปก็คงถูกมองข้ามอย่างไม่คิดแยแสอยู่ดี

“เข้าใจหรือยัง!”

“ชะ...เข้าใจแล้วครับ”

“ดี! มีการบ้านใหม่ ถ้ามีก็ขึ้นไปทำให้เรียบร้อยซะ”

“ครับ”

เจียนก้มศีรษะลงพลงามหันตัวเดินขึ้นบันไดไปบนห้องนอนอย่างหงอยเหงา ทารู้ว่าถูกผู้เป็นพ่อจับจ้องตามหลังจนดับสายตา ภายใต้ความคาดหวังแสนกดดันนั้นไม่มีใครล่วงรู้เลยว่าแฝงเหตุผลอะไรเอาไว้

เด็กชายวัยแปดขวบหยิบรูปถ่ายใบเก่าของ ‘เฟินหง แซ่เจิน’ ผู้เป็นแม่มาดูใกล้ ๆ พลันระบายน้ำตาไหลรินอาบแก้ม แล้วยกหลังมือปาดเช็ดคราบความอ่อนแออย่างลวก ๆ รวากับไม่ยอมให้ใครเห็นความเสียใจที่สะสมมาโดยตลอด

“ม้า...ทำไมม้าต้องทิ้งเจียนไว้คนเดียวด้วย”

เส้นทางอนาคตของ เจียน แซ่เจิน ถูกผู้เป็นพ่อกำหนดทุกอย่างให้หมดแล้ว ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธหรือแสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้น

ราวกับกลายเป็นหุ่นเชิดของแก๊งมั่งกรทองอย่างสมบูรณ์แบบ

“เขียนคิดถึงม้าจิ้ง”

ทว่าการเพรียกหาคนที่จากไปมันไร้ความหมาย ในเมื่อคนมีชีวิตอยู่ต้องเดินหน้าต่อไปเพียงลำพัง

“ไม่อยากจะไปจีนเลย ไม่อยากจะอยู่ไกลเยว่ จะทำยังไงดี...”

แสงสว่างแห่งความสดใสเพียงหนึ่งเดียวของเจียนกำลังจะเลือนหายไป เหตุใดการพยายามรักษาสิ่งอันเป็นที่รักถึงได้ยากเย็นเหลือเกิน